

male ühhe ramato, mis wüürsti isfa ütles
firjotand ollewad.

Oh kui suur rõõm olli wüürstil, et ommast
isfast jälle sannumid sai, ja temma tahtmist
ollu täita sanud. Küssis siis ka weel pu-
meistri käest, kas keif isfa mele järrele ol-
nud? Pumeister kostis: „Minno tõ on keif
walmis, agga nüüd on maalmeistert weel
tarwis, kes keif peab ülle malima, — mis
minna selle aia sees ollen teinud — kuidas
teie, mo armolinne wüürst, selle ramato seest
loete, mis teie omma isfa teile firjotanud.“

Ramato sees olli luggeda: et isfa poega
süddamest tännab, et omma pumeistri saat-
nud, kes keif ta tahtmist möda hästi teinud,
ja et nüüd süddamest pallub, maalmeistert
ka sata, kes keif pumeistri tööd ülle wõttaks
malida.

Ja silmapilk andis wüürst ühhe liggi-olleja
teenrile käske, maalmeistrit ennese jure kut-
suda. Ja kui ta wüürsti jure olli läinud, rää-
kis wüürst temmale, mis arro pumeister olli
tonud, ja käske tele walmistada. Kui maal-

meister pumeistri näggi walgis ridis wüürsti
ees seiswad, aias ta silmad öiete pärrani,
ja arwas kül, et nüüd surm temma kätte pid-
di tulles. Ja walleks ei wõinud ta sedda
ennam aiada, sel kombel taewas kätä, sest
et ta sedda asja isse wüürsti ees tõeks olli
kiitnud. Agga se teggi kül temma pea kir-
jaks, mil wifil pumeister ellusse jänud, ja
hakkas häddoga mõtlema, et se ehk nenda
wõib olla, et inimenne ommas pattusses
lihhas taewa ja seält jälle taggasi saab. —
Ka temmale sai pu-hunnik ülles pandud, ja
ramat kasa antud. Ja nenda läks ta pintsel-
peus pu-hunniko sisse. Kui se põllema pandi,
ja tulli tedda kõrwetas, karjus mees kül sure
heälega, agga kes wõis tedda aidata; ta pid-
di jo sedda ülle malima, mis pumeister olli
teinud. Agga tännini ei olle weel temma
taggasi tullemisest kõppagi kuulda olnud,
— ja sünnib arwata, et ta wist ialgi taggasi
ei tulle, egga sa tulla.

Mis ammo sündind kangel maal,

Se sünnib siin ka meie aal;